

far severö sapir!co

GUGI MESÉI

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis nyuszigyerek. Jaaaj, de kicsi volt!... Igen kicsi volt. Ééés ezt a kis nyúlgyereket, ezt akis nyúlpalántát Fűlinek hívták. Nagyon okos egy kiiiisfiú volt a fűligyerek, képzeljétek, kockáááás kis kertész-kötényt kötött köré anyukája, elől egy nagyobb zsebbel, és oldalt pedig két kisebbel. Ez a fűligyerek igen – igen jótanuló volt és jógyerek. Megevett mindent, és a jógyerekversenyben is igen serény volt. Nagyon szereteeeett a házkörűli munkákban tenni – venni, édesanyja nagyon büszke is volt nyúlfiára. Ez a Fűli, amikor már minden nyúlfi leckének aznapra már tudója volt, hát tudjátok, ment – ment a tisztás szélén és a vetésben és kezét hátrátéve, egyik kis mancsocskáját a másikba fogva, felső testével kissé előrehajolva ment csak ment, és magában mooorfondííírozott. Nagy tudós akart ám lenni a mi fűligyerünk. Érdekelték őt a boogarak, a leeeepkék, kisebb madarak (ezekkel, – és ezt kevesen tudták róla, – lassan megtanult gondolatokat, érzelmeket cserélni, a felnőttek úgy mondanák ezt, hogy beszélgetni. Szóval csak pár madárkabarátja tudta, hogy ő nyuszmusz létére tudott kismadárul). A mi kis nyuszifalatkánk nagyon szeretett, és nagyon szeretett lenni.

Fűli minden reggel kiment a mezőkre és megnééézte a kis káposztáit, retkeket, karaláábécskáit és különös tekintettel pedig a réééépácskáit. Ezekre nagyon – nagyon büszke volt ám! Mindegyiket névről ismerte, és a kártevőket együgyű kis dalocskákkal tartotta távol. Kis ásócskájával a hátán vidáman ballagott a barázdák között, de azért óvatos pillantást vetett olykor – olykor az egecskére, mert a sasmadár keringőjétől naaagyon félt. Ha meglátta a gonosz portékát, azonnal bebújt egy ürge – vagy vakondlyukbaaa. Mert igen kicsike volt ez a Fűlifíú. Azám! Ilyenkor a vakondok (aki mogorva öregúr hírében állott) jött vaksi kis pislájával kezében morogva, hogy ki pocok merészeli nyugtát zavarni. Ám mikooooor észrevette, hogy csak Fűli az, barátságosan odagocogta neki: na, hol voltál ennyi ideig, öcskös? Hát ilyen mogorva bácsi volt ez a vakondbácsi. Ilyenkor leültette Fűlibabát a kis csuutkaszékra, és kis kancsójából öntött a kisfiúnak egy kis tejvirág – nedűt. Fűli a nagy bögrét (melynek füle törött volt, mondjuk meg) (ki tudja honnan, mekkora távolságról hozta el a morgó öreg kis barátja részére?), szóval két kézzel fogta, úgy ivott belőőle, mert illedelmes babaaaa volt. Bizony ám. És, hogy mikről tudtak elbeszélgetni a harmatos hajnalhasadtával, megtudhatjátok harminckét órán belül.

Hááát aztáááán mit vééégeztéé ma, te gyerök? Kérdezte Recsegi bá', az öreg vakondok, miközben az ókuláréja után kutatott a csutkaasztalon, és bizony, meg kell mondjuk, ha Fűli hirtelen el nem kapja, le is veri bizony a saját kis pléhtányérkáját (nagyon szegény egy bácsi volt ez a Reecsegi Bááácsi, mindene nagyon olcsó és értéktelen volt, kivéve az örök morgó szívét, ami boldogan ölelt meg minden látogatót... csakhát, csakhát, abból kevés volt, mert mindenki csak magára szeret gondolni, meg a szép napfényes világra, a kis barna állatokra meg, bajaikra, örömeikre pedig keveset. Fűlibaba is most elhatározta, hogy többször fogja meglátogatni Recsegi Bácsit). Ma korán keltem, válaszolta Fűlibaba, mert Mókuci fentről észrevette, hogy jön Rótszakáll, a Bikbök, hogy megegyeee az één kis káposztácskáim, hát elszaladtam a kaptárhoz, hogy segítségül hívjam Zimzümkét, de amikoooo odaértem, nem mertek kijönni, mert akkor meg a méhészmadar ott keringett fölöttük. Vártam, váártam, csak vártam, de csak nem tágitott. Erre én mentem kis káposzokhoz a kis gyerekeknek való műanyaglapátkámmal, kis gereblyémmel, hogy kupánvágom Bikbököt. Hát, amint így baktatok, kivel nem találkozom útközben, mint azzal a gondolattal, hogy megint nem írtam már meg a leckémet!

Júj, futottam is áám haza, de édesanyáám nem volt már otthon, elment dolgozni. Gyorsan odaültem a számtanleckémhez, és mire megettem a retkecskéim, már meg is írtam őket, és uzsgyi, már rugóztam is vissza a hátsó kis tappancskáimmal a méhecskékhez. Ááám ők már kinn dolgoztak a meezőn. Mit tegyek, kinek szóljak? Hát ott a Bandikutya! – mondta Fűli és jóízűen beleharapott a neki kitett kukoricacsutkába. Hát, szó ami szó, anyukája finomabbat tud készíteni, de, mint mondtuk, Recsegi Bácsi naagyon szegény volt, és amit Fűli kapott, azt jószívvel adták neki, így az íze is fenségessé vált. Bandikutya, morogta az öreg, nagyon nevetlen egy portéka, állandóan csak föl – alá szaladgál, meg ugat semmire is az oktalanja, vonta össze a szemöldökét az öreg vakondok. Hááát igen, de jó pajtáska, mondta Fűli, és biztosan segít nekem, hogy megvédjem a káposztácskáim a Bikbóktól. Hát jó, öcskös, kutassd csak föl hol lehet, és ha megtaláltad, csak siessetek vissza a rózsádhoz, mondta Recsegi Bá. A rózsámhoz? Dehát nekem káposztácskáim vannak, én plántáltam őket... Igen, azok káposztácskák is, de ők a te rózsáid is egyúttal. Most siess, és mire odaértek, megérted, fiú. Fűlibaba szépen megköszönte, hogy megtölthette örökké üres kis pociját, és már szaladt is el kis barátjához, a kissé szeles, kelekötya kutyához, akit azért, hevesség, fülcibálások ide vagy oda, szeretett kis Nyuszmuszunk.

Ahogy így megy azonban Timi néni udvara felé, kit – mit meg nem lát, hát igen egy igen – igen fura szerzettel nem találkozik. Ez a pára csudamód szőrös volt, mondhatni, bundája akár egy bocsé, csak hosszabb, selymesebb szőrzetű, és ő is afféle gyerekféle lehet csak, mint én, mert a feje csaknem akkora neki is mint a törzse. Valami zenét hallhat belülről, vagy szöcske – böcskéket kergethet, mert fel – le ugrabugrál és szökell nagyjából véve előre. Hááát, nem egy komoly kisállat lehet ez, mondta Fűlibaba csak úgy magának, odamegyek – battyogok hozzá, megnézem, kiféle, miféle! Ahogy mortyogta magában, úgy is tett, és széép oóóvatooosan oda is férközött a furcsa szerzethez. Erről a bolondos kis ugrabugráról most jól lehetett látni, hogy füle (ó, borzalom, még elgondolni is cudar!), füle hosszabb, mint az eeenyém, habár kezéig, mancsocskáimig leérő finom barna puha kis sálacskák is egyúttal. Lábai tömpék, hátul neki is kis kurta, macis, nyuszkós kis farkincácskája haszontalankodik csak úgy. Hűű, de ugrál az ebadta! Hej, te, megkergültél – e te talán, vagy csak a bogarakat ijesztgeted, hékás, hé, figyelj csak! kiáltotta Fűli óvatos kis nyúlhangszínevel, de egyre hangosabban, mert a másik ügyet sem vetett rá, szemmel láthatóan. Tudós Fűlikénk, akit édesanyja illedelmesnek nevelt, most odalépett amazhoz, és jobban megnézte. A kis szeleburdinak kis fekete gombóc szemei voltak, fehér (mondjuk meg őszintén) tetemes pocija, és idétlen kurta lábacskaí. És bár nagyobb volt, látszott, hogy kisebb.

Végre a kövérke csak abbahagyta a lepkeriogatást, bogárrémisztést, és ránézett Fűlire, majd köszöntötte: Szerbusz Fűleske! Itt Fűlibaba elgondolkozott. Bár nem az én nevem mondta, hanem anyuét, de meg kell adjuk, nem sokat tévedett. Honnan tudhatta? Mert szólíthatott volna... és Fűlesként felsorolt magában sok – sok szót, s közben eltűnődött (egyszerre 2 dolgot tenni, gyerekjáték, vagyis pont az ő kis, pár nyaracskát, napocskát látott életkéjére állt).

Ha a füleivel repülni tudna, ő lehetne a Gombóc, az örökké éhes madár, de így meg olyan mint... és itt még Fűlink ezen morfondírozott, hogy melyik kisebb prémes állatkához hasonlít, amaz lélek odabillegett – odadöcögött közvetlen Fűli elé, és nem egy tudományos, hanem kislányos hangon azt mondta: szia. Én vagyok a Bubu. Apu a nagy rettenetes Bbbu, és az édesanyám az én édes Búú anyukám, így én vagyok a kicsi Bubu. Ebből is egy kicsi, abból is. Az apu miatt ijesztgetem itt a

pillangókat és riogatókat, de az anyu miatt meg bele – beleszipantok a kicsinyke virágok kelyheibe nektárért és, ha kell, be is kötözök 1 – 1 kisebb letört, szélvert gallyacskát is. Hát így idétlenkedek én. Te most a karaláblidhoz mész? – kérdezte a gombóc, és végleg nyugtot lelteni látszott, mert kis popsijára ült. A füvek bár magasabbak voltak mint ők, olykor – olykor össze is hajoltak, ám Fűli így jól látta a kis ismeretlen lánykát. Hát tán ez gondolatolvasó – e netántán? csak nézte, s szinte észre sem vette, hogy a másik már harmadszor szól hozzá. Megkukultál, Fűlim?

Fűli, mitagadás, elképedt. Én járatom mindig a lepénylesőmet, gondolatolvasó meg aztán pláne nem vagyok, erre itt ez a szőrnök, és én szorulok ámulásra, hallgatásra ráadásul ő tudja én mit szeretnék, s nem fordítva. Ki lehet ez a fura szerzet? Szerbusz Bubu, én vagyok a Fűüüli. Jógyerek vagy, Bubu? – kérdezte nyulacskánk – bulacskánk. Erre a másik maradt most feleletlen, lágy szellő suhant, döngicséltek a méhecskék, nyíltak a legpompásabb illatú virágok, de Bubu kisvártatva sem szólt egy szót sem, csak komótosan felcihelődött, és így beszélt pajtáskájához. Gyere Fűüüli, menjünk, nézzük meg, mi van a kertecskéddel, avagy kertecskédben, jó? Azzal a két kis állat felpattant, és idétlenmód elkezdtek menni – ugrabugrálni a pagonyos felé, és ahogy így szökdécseltek, estek – keltek a göröngyökön, hamarosan találkoztak Fánccsal, a rózsaszín kis elefánttal. Fáncsi oly szerelmese volt az illatoknak (és különösen az orgona szagáért volt oda), hogy minden kis állat tudta, ilyenkor semmi hasznát nem lehet venni. Annyira szerette például a szilvafavirág szirmocskáinak illatát, mint ti, gyerekek a lekváros téstát. Mert az csudajó, mind megesszük. Semmit sem hagyunk! Szoóóóval ez a kis lilagatyás, csíkos csokornyakkendő szerzet ez most is annyira belemélyedt az egyik aranyeső cserjécskébe, hogy észre sem vette a másik két nagyfűlű érkezését. Ahogy így tartottak feléje, Fűliben felöltött, hogy jó, neki még nem is jutott eszébe, hogy külön megszagoljon egy bokrot.

Bubu szépen odadöcögött a kis rózsaszínű elefántocska mellé, és óvatos óvatlansággal megbocogta. Ez a megbocogás akkor történik, amikor a kis borjú csak úgy, minden cél nélkül, pusztán szeretetből megböki anyukáját párszor a kis buksijával. Na, erre felocsúdott a testességéhez képest kissé vékonyka hangú Fánccsigyerek (aki különben nem volt túl jótanuló egy gyerek, de csendes, jószívű egy kisfiú volt, aki szívesen adott a kisebb állatoknak az uzsonnácskájából és kedvenc eperszörpjéből. Jaaaaajj, de szerette ő a szörpöt! Mindig kért még...). Szeeeeerbusztok gyerekek! Hová – hová illegtek – billegtek mikorpedig ilyen pompás illatok szerteséjjel... Ti meg csak meeentek és meeentek... szólt Fáncsi. Hát mi megyünk elkergetni Bikbők Mestert az én kis káááposztáimtól, ez meg itt Bubu, a kis barátom – szólt Fűli. Nem tartasz velünk? A kis elefánt úgy csinált, mintha morfondírozna egy kicsit, közben azonban csak a szirmokat szagolgatta. Bubu odament Fűlihez, és azt mondta neki: gyere, ne zavarj a Fánccsal, menjünk mi magunk. Elbúcsúztak a kis kövérkéstől, és máris mentek tovább kis ügyetlenmód. Addig – addig mentek – mendegéltek, amíg a messzeségben fel nem tűnt a falucska a kis piros háztetővel, barnás – zöldes kerítéscecskéivel, és mindezek mögött lelki szemeik előtt pedig Timi néni haatalmas vaníliáskuglófja...

Mire átbújt a két rossz gyerek a kerítés alatt, a Napocska már régen magasan járt. Ceci a gonosz fekete maaaacska az oldalán fekvé sütkérezett, néha-néha meg-megnyalta egyik első tappancsát. Ahogy így nyugton pihent, tudták a kis vendégek, hogy Timi néni egyik tejfölös korsócskája látja e nyugalomnak a kárát. Persze Timi néni is tudta, hogy olykor-olykor a fehérmellényes macskínca csór el egy-egy jobb fogást, és ahogy nem Bozont miatt rövidülnek a kolbászok a padlásvégeken, dehát csak nem szólt, nem akart a vesszőseprűnek munkát adni. Meg kell mondjuk, Fűli a baromfikertben elég

megszeppent szokott lenni, félt a kotlóstól, aztán Csipcsuptól, a kakaaastól, avagy az öreg Bozonttól, ha az néha megbolondult, és hajkurászáshoz szottyant kedve, hogy Gigiágiuról már ne is meséljünk, akinek, hogy-hogy nem, igencsak tetszettek Füli fülecskéi, hogy megcsípné őket. Azért volt olyan is, akikkel különösen jól érezte magát, és ők voltak azok, akikért meg is kockáztatta azt, hogy búbját meg-megcsípjék.

Bubu is rááánézett Cecire. A maccccskára. A macskapajtás is megérezhette, hogy méregetik, mert lassan felhúzta egyik szemöldökét, és jelezte, hogy megnézésre méltatja a világot. De fel is ült ám ökgigyelme, amint meglátta a barna szőrmókot! Miféle szerzet lehet ez? – morfondírozta. Kutya-e, medve volna-e netántán? Mindegy, nem verexünk, a papája csudaerőőőös lehet, és biztosan engem bántana igazságtalanmód, ha most pedig kedvemrevalóan mégiscsak jól a popsincájába harapnék... Legjobb lesz, ha unatkozó képet vágok, majd úgy csinállok, mintha nem is igazán érdekelné ő – gondolta Ceci, és így beszélt: Szia Gombóc, mijáratban errefelé, ahol a kövérhúsú nyúl sem jár? – kérdezte hanyagul, de bár ne tette volna, mert Bubu azonnal ott termett előtte tömpe kis dundi kezecskéit csípőre vágva, és szikráztak a kis gomb szemei, mint egy kis szellemnek kénkövesmód. Bubu ugyanis megérezte, hogy bajbajutott kis barátját kívánják bántani.

Hát jó, menjetek a hátsó gangra, körülbelül épp most kaphat enni. És farkával mutatta az utat. Füliek illedelmesen megköszönték az útbaigazítást és hamarosan tényleg ráleltek Timi nénire, amint ép husikát vitt Bandikutyának. Szerbusztok gyerekek, jógyerekek voltatok, gyerekek? kérdezte őket. Itt Bubu megdöbbsent. A rézfán füttyölőjét, dörmogte – morogta, hát ma mindenki ezt kérdezi? Aztán elkezdtek enni, de jajj hogy! Füli illedelmesen ült, összetett lábacskákkal, leszorított könyökkel, olykor – olykor majszolva egyet az útra elvitt karalábélevélkéből, habzsolnak, s mily durván morognak is! Dehát csak kivárta, amíg azok teletömik a bendőjüket, kilefetyelik a tejecskét (hű, mennyit kaptak! nekem édesanyámmal egy hétig elég lenne!), sőt, amíg Bandikutya elpilled egy kicsit, Bubu kap még egy csöpp csokit is, azt falatozza vígan, s mondja hozzá: „Csoki! csoki...”. Majd kisvártatva, és halkán, szerényebben, szinte szemlesütve: „Szeretem... meeeeszem...” Hát ahogy így szépen megozsonnáztak Timi néninél, dologra fordították a szót. „Te Baaandikuutya, te Baandikutya, te most gyeere, és csahoskodd el a Bikbököt, a Gooonosz keecskét, aki meg akarja dézsmálni az én kis káposztáácskááim.” Így kérlelte őt. Bandikutya megnyalta száját, jól megnézte a másik két kis rossz gyereket, és azt mondta: „Hát nem lesz könnyű, mert igencsak hegyesek a Bikbök szarvai, Róka Robit is megfutamította már, aki pedig még a két csalafinta eszén is túljárt.” A két kis gyerek tátott szájjal hallgatta Bandikutyát, akiről is pedig tudvalevő volt, hogy nagyon ismeri a felnőttek dolgát, meg is kérdezték. „És ki az a két csalafinta?” „Hát a Csili meg a Csali. Csudarossz gyerekek ám ők! No, de mindegy, szedelőzködjünk!” Úgy is tettek. Fülibaba megigazította a félreálló kis tarisznyácskáját, mert hát így, rendetlenül csak nem mehet el a baromfinépség elől. Így baktattak a kerítéslécek felé, amint Kotkodaasszonyosság, mintegy csak viccből (d.n.m.) meg akarta húzni Bubu füleit. Ám az csak szembefordult vele, propellerfüleit felágaskodtatta, próbált rettenetes szellemkislány lenni (mert, valljuk meg, ha megkérdeztük, mi akar lenni, ha felnőtt, azt felelte: „Művéésznő”, de ilyenkor azért szégyenlősen mindig elbújt valami mögé...). Kotkoda meghökkent, de ez azért még nem riasztotta vissza, hogy meg ne búbolná a kis gombócot, ám Bandikutya hangos csaholásától tartva, azért mégiscsak visszatotyogott – billegett csibecsapatkájához.

Füli azt vááálaszolhatta, hogy keresik a Bikbököt, hogy megtudnák, ki jár – kél közelebb most a kááposztácskákhoz. Nos, gyerekek, csivitelte a parányi madárgyerek, csak mendegéljetelek előre, addig én körülröpdeselek, és utánajárok a dolgoknak, S így is tett. A rosszgyerekek rótták kis pracliajikkal a göröngyöket, s közben, mondani sem kell talán, Füli azon morfondírozott, hogy miképp is lehet szállva „utánajárni a dolgoknak”. Meghogy a dolgok azok most meg milyenek? Meghogy: ők is sok irka – firka házit kapnak Mackópapától az iskolában (ahol, ha jégvirágos zúzmara fedi be a szelelő kis ablakocskákat, s az osztály illedelmesen ül a padocskában, s kis lááábaik nem érnek le, és haraaaangoznak velük, bár nem szabaad, s ahol vígan pattogzanak a hasááb fák a kis kerek, picit tán rozsdás vulkán – kályhában, és egészséges háncs illata tölti be a fa – ládikóból a csöpp termet, szóval, ahol jó). Aztán affelől tűnődött, hogy most ezek a „dolgok” jó gyerekek – e? Mert hiába kéri akkor meg őket a Mammammammam, hogy most gyomláljanak kicsínység, vagy a Papppapappa, hogy segítsenek bevásárolni, és a neeehéz szatyrokat cipelni a Mammammammamnak, ha meg nem is csinálják meg, vagy ahogy a nyúltááarsadalom mondaná: fülük botját sem mozdítják.

Persze lehet, hogy a dolgok jók, morfondírozott tovább Fülibaaaba. Vagy némelyük. Aztán, ahogy így battyogtak előrefelé (ezt azért kell hozzátegyük neked, mert Bubu, jajj, de kis csacska! össze – vissza ugrabugrándozott ha meglátott valaki megijeszthető pillangót. A végén úgy belefáradt, hogy – mondjuk meg: kis szellemecske volt – már csak röpködni tudott. De milyen röpülés volt az! A sok csoookitól meg kóóbászaktól, saajtóktól és főözelékektől meg husikáktól, amit ugye a baaaba szeret (ugye megeszi a kisbaba), olyan dundi volt ökigyelme, hogy a talajtól alig pár hüvelykmattyira tudott csak szállani. Szóval, ahogy emiképp baandukooltak, meendegéltek, Bubu megszólalt: Tudood, Fűüli, a dolgoknak csak szállva lehet utánukmenni. Ezért fog kis fülímülibüli barátánk hamarosan hírral térni vissza. Bandikutya bőölcsen bóólogatott, pedig csak azért ücsörgött a popsiján, mert elfáradott egy kicsínység. Úgy is töörtént. Hamarosan jött is a kis madárka a hírral, akarom mondani, szálldosott vissza, és leücsörgött egy alsóbb gallyacskára, hogy a három kis rosszgyerek jobban lássa, s azt csiripolta: Az úgy vóóólt, hogy átrepültem a pagonyoson ökigyelme kunyhója felé. És látom is ám a Bikbök mestert, amint hányaveti mód épp a te kis kerted felé veszi az úúútját. Próbáltam én megmondani neki is, hogy elledele elledele, dehát csak nem hallgatott rám, a gyomra korgása viszont messzire szállt. Nem gondoljátok gyerekek, hogy ő is éhes, és hogy kéne adni neki is azokból az étkekből? Na, szerbusztok, dolgom van, mondta a parány madárfi, azzal elhussant. Dolga van, dolga van, nekem meg gondom van, morfondírozott nyúlka barátunk. Igaz szólalt meg Bubu, de néked kis barátaid is vannak, ő pedig magányos, mint Recsegi Bá. Mostmár Füli is leült kis tömpe farkacskájára, és most pedig gyerekek, fordítsuk figyelmünket egy kicsit a goonosz Gazsi bácsi házudvarába, hagyjuk a parány kis gyermekeket magukra kicsínység. Hááát ez az udvar nem volt olyan szép és ápolat, mint a Timi nénié, mert a vasorrú bábáé volt, ővele élt ez a megátalkodott Gazsi bá'. Ezeknek kettejüknek állandóan azon járt csak ármány eszük, hogy minél többet egyenek; no, nőtt is Gazsi bá' orra széépen, nagy csúúúf lilára, hogy tenyérbe állt, mint ez az ubi itt, amit megeszik a baaaba, uuugye, jókisfiú? Hát, a vasorrú bábabbabbabb orra meg oly csúf vala, hogy ráánézni se szerettek az emberek, a kisgyerekek meg, különösen akik nem esznek meg mindent, azok meg csak szaaladtak, ahogy csak a kis icig lábuk bírta, ha meglátták. Ez a vörhenyes orr meg, lássatok csodát, oly hosszú volt, hogy kis híja volt csak, s a földet hogy nem érte.

És tudjátok gyerkőcök, hogy mitől volt ily csúf orra mindkettőnek? Hümike néni, a tündérke, a pöttömke varázsolta el őket egy időre, mert túl sok kis állatot ettek mindig; legutóbb is Kecskemamát.

Hát ez a kis Bikbök, háát, ez nem volt ám a komoly legényke! Igen kis kicsike volt ám. Ugye, Füli volt a legidősebb. (Ha Bubut, a kis szellemgyerkőcöt nem száámítjuk, aki valószínűsíthetően a csöööökigyááártással lehet egyidős. Vagy a hurkatöltéssel. Vagy a kolbászfüstöléssel. Vagy mióta a zsöönge kis főőzelékeket kitalálták, vagy a szalonnáktól fogva. Vagy a dióóósbééles óta. Vagy a soksoksok nudli óta. És az őszibaracklekváros gombócok óta.) Bandikutya még csak középsőcsoportos, hát ez a kis Bikbök meg még csak hááátulkötös – pendelyes egy gyerkőc volt. És mindig ígen – igen éhes. A Gonosz Gazsi bá' legszívesebben még füvet se adott volna neki, és amit karámba oda – odavetett neki, azt is csak azért, hogy ne siránkozzon, mekegjen Kecskemama után. Mostanában kinn legeltette – bókászattatja a mezőn, s a cölöpöt, ahová a kis állatot kikötötte, mindig máshová verte le, hogy jobban hízzon. Dehát a füvön élés az csak olyan, mintha mi csak kenyeret kapnánk a Mammamamtól, vagy a Pappappaptól, ígyhát az öreg Gazsi elhatározta, enged a Vasorrúúú bábnak és hogy jobb husája legyen a kis Bikböknek, elviszi a Nyusziországba, ahol majd a Fülímama és a Fülibaba kis káposztácskáitól kicsit majd jobban fog kinézni.

Mármost, hogy a Bikbök, aki, mint mondtuk, még kiscsoportoska volt, hogy jobban egyen, már napok óta nem kapott enni. S keeservesen mekegett. Régebben, amikor még látta édesanyját, igen – igen kis víg állat volt. Ha jóóóllakott, akkor 4 kis lábával egyszerre ugrott 4 – felé, és ott fönn a levegőben kis kurta farkát előre, még szakállnélküli fejcskáját pedig szilaj – kackiássággal szegte hátra. Aztán később már csak a szomorúság jött, legvégül pedig a búskomorság, amit tetézett a mostani éhség is. Most a Gonosz Gazsi bá' kieresztette a szüköcske kecskekarámból, és hogy spárgára se teljen, a picinyke szarvacskáknál fogva vezette ki a szántóra, egyenesen Füli földjei felé, ahol a remek karalábék, retkek és egyéb csudaságok feszítettek peckesen, mint két szár cső kukorica egy zsákban (ahogy Timi néni mondaná). Ahogy így mentek – mentek, mindkettejüknek egyre rosszabb lett. Az öregnek hajolnia kellett a csúzos hátával, a kis állatnak pedig egyre jobban csak húzták a nyakát, fejét, és mindenekelőtt férfias kis büszkeségét, két csöpp kis bikbök szarvikráját, hol egyiket, hol a másikat. Nos hát, gyerekek, egy ilyen cserénél aztán kis kecskénk gondolt egy merészet és nagyot, azzal, mint akit a puskából lőttek ki, úgy szaladt el, hogy csak porzott utána...

Jajj, de futott a kis kecskegyerek! Csakhogy ne kondérba végezze! Azám, kondér! Jaj, nagyot kordult összeszűkülődött kis kecskekoma gyomra. De jó is lenne valamit eszegetni! De rég nem volt semmi kis falatka a száámban! Merre is lehet az a kááposztaföld, hol lehetnek arra valahol a karalábék, répák finomságok? Hát persze, valószínűleg előre, azért errefelé hozott az öreg. Siessünk, itt csak tarló mindenfelé! Gondolta, és minden kis maradék erejét picinyke barátunk összeszedte, mert félt, hogy újra elkapja Gazsi bá'. Ahogy szaladt, csetlett – botlott, a végén már csak esve meg keelve a kicsinyke állatka, naagy – naagy sokára felrémlett a távolban Máááartimammamam tanyácskájára. Jajjsza, arrafelé veszem utam, az is engem, hátha szeret, megsimogat, s ha szegénységben semmije sincs is, ha csak kedvesen szólna hozzám, hogyhátmert mosollyal ha nézne rám... Bikbök, biza', valljuk meg, az elpityeredés határán ért a piciny hááázikóhoz, az apró kertforma lugaskához, derék kis filagóriához, cseréptetős fááskáamrához és a végben székelő falatka reteráthoz. Félve mostmár mindentől, s remegve a kimerültségtől bemerészkedett, és ott, a parány

fészer mögött észrevett egy kicsinyke homokkupacot, és benne a csöpp gimbgömb – gyereket, a kis fodros sapkás Gugit, amint együgyűmód kacarászva idétlenkedik egy jóóóókora laapáttal... Háát, gyerekek, ez a Gugigyerek sem volt valami komolyka. Ha meg valami komolyka történt vele, hát akkor biza' hamar eltört a mécses. Ha például naaagypapaa lefekvés előtt eelvette tőle azt a remek világoskék kis filctollat, amit pedig csudajó ki – s – be nyitni – csukni, (de vicces, nevetünk is rajta eleget), szóvalhogy mostmár tentebaba tente csicsi, tessék szépen aludni babszika, aluszikál a babbabbab, akkor pityergünk, kicsinyke lelkecskénk hát már ennyit sem kaphat, hát ily nagy is hát a felnőttvilág, szóval, nem túl dicső, de a mi kis hős férfinak bizony – bizony el – elsírogatott pár kisebb strófácskát olykor. Hát ennek a Gugibabának habár kedve mindig víg volt, többet kacarászott mint evett s aludott, hát bizony nem – igen volt tekintélye a kis állatok közt. Mert a karocskája pufók. Mert kezecskéjén a 4 kis ujjacskánál kövérséglyukacsák, a poocija dagi, és fürdetésnél még a kis cicik is lefittyednek mint naaagyon öreg bácsiknak. Háát igen. Mondja is a Pappappap száján keresztül Gugicska, hogy íííííen öreg is vagyok én már Pappappap, már benne vagyok a tizennegyedik ikszben. Hát aztán a lábak sem voltak nagy specialisták! Nem is volt tekintélyük a cica – nyuszkó – szellemkislánykák – kutyusok birodalmában, hogy a falatnyi kis lábfejecskéről már ne is beszéljünk, amit a Paapa szeretett rosszsontmód bekapni, és mondani....

..Mmmmmmmmm. Csak úgy csetleni – botlani tudott még a család kis kakaskája, mogyoróóószeme, pötyte, falat porcikája, istenostora, póckósugija, kuckósbeője, kis narancsa és ananásza, ééégedelme s szemefénye, tündér kishercege (Ki csúúúdarossz ám! Jajj, de csupa csipp – csupp – krémes a kanapé meg a díszpárna, mert már ki tudom ám nyitni mama a krééémesdobozkádát, mert megjegyeztem áám, hogy csinálod, mostmeg látod, a rúúúzsod beletettem a cipősdobozba, vagy rosszul tettem, háát jó, már rakom is a vécésészébe, amiben tyúúú de jót csobban a szekrénykulcs is. Meg a karóra. Meg a fiókkulcs. Meg a töltőtoll. Sőt a joghurtosdobozt is elvittem volna kis mennyországomba, ha a mammam észre nem vesz engem. Pedighát oly csöpp vagyok! S a lakban oly sok csuda! s mégis, a mammam csak rajtam tartja fél szemét, miközben kavargatja a remek birsalmapempőket. Bizonyám! Amit megeszik egy kisbaaaba. Meg ám! Semmit sem hagy belőle. Úúgy ni!) Hát azért Gugi, ha valamelyik kertben volt, úgy tűnt, kilométerbajnok akar lenni. Kis hurkincáival neem túl komolymód totyogott, és szeretett volna megsimogatni, megölelni minden kis meleg, gömbölyű állatkát. Ám ezek, félve a hozzájuk képest óriási babbabtól, inkább elszaladtak. A két kis palánta még nem tudta, most lesz először, hogy úgy ölelnek meg egy másikat, hogy a másik is egyszerre öleli, simogatja őt. Bikbők nem szaladt el mindenesetre, ugyanis a kisfiú ücsörgött (egy pötytyyi gatyácska volt rajta, piciny fehér szandálgyerek, meg a napfogó sapkunci – amit feeelvesz a baba, s nem azonnal meg le is veszi, ha a mama tette fel) dehát nekem nem kell anyukám az a sapka, jajj, ezek a nők, mit tudjátok ti, mi kell egy férfinak!). Bikbők odaült, vagy inkább odarogyott a babszi elé, aki amint meglátta fehér szőrös kis pajtáskáját, jól nyakon zúdította egy lapátka homokkal, nem gondolva arra, hogy ez rossz is lehet a kecskepalántácskának, sőt, egyáltalán nem gondolva semmire, mitőbb, egyáltalán nem is gondolkozva még. Még ez sem lett volna baj, ha Bikbők nem mereszt hatalmas baagolyszemeket, mert amit látott amikor lehuppan az egyik homokkupac mellé, azt nem tudta hová tenni kis fejében. Mert emberforma, a szemében nem gonoszság, hanem romlatlanság, ártatlanság, nem fut, nem éhes, nem eszik, pedig itt egy tálra kikészített, finom, mosott eperovi, és most... jajj... homokot szór felém! Jajj de fáj a kék szemikém, jujj de rossz! A kis Bikbők a szűrő fájdalomtól felugrott és föl – alá kerülgetett, még jó, hogy a

kisfiút meg nem rúgta, és ez így ment egy darabig, amíg ki nem sírt – könnyezte a homokot szemecskéjéből. Akkor még nem tudta, hogy igen sokszor fog az még előfordulni, hogy balul üt ki egy első találkozás olyannal, akivel pedig később igen – igen megszeretjük egymást.

Szegény Bikbök, amikor már vörös szemmel, magát jól kisírva, amolyan kisfiúsan leült, már nem tudta, mit gondoljon. Ám érezte, valahol nem rosszindulatból szórták meg homokkal, hát Istenem, lehetett volna a dolog rosszabb is, majd meglátjuk, mi lesz. És úgy is történt. Gugi ott vette észre, hogy bizony rossz fát tehetett a tűzre, ahogy látá, a másik sír. Gugibabszikában felmerült valami, amiről nem tudjuk, hogy mi is tulajdonképpen, de a kis eperteli vödörckét odavisszük a másiknak széépen (Mint Ceci, csak szépen Ceci!), s elérakjuk. Tyúúú, de habzsolja! Egy falatot sem haagyott Baabának. Nem baj. Megöleljük. Jajj, de jó bundás, de meleg, s mily kemények ezek itt a homlokán! Fura egy szeeerzet, az egyszer bizonyos! Szépen leültek egymással szemben, aztán Gugi szépen (széépen, mint Ceci) odaadta Bikböknek összes játékát. A kis kecske föl – s – alá bökölte őket, össze – vissza, tulajdonképpen úgy, ahogy a kisfiú is csak céltalanmód használta játékokait. Amint így idétlenkedett, ki is fáradt, s éhsége megint feltört hasikójából. Ekkor föltápáskodott (mint Bubu, ha sok csöökifaaagyit evett), és odament Bikbökhöz, megölelte, magához húzta a kis állat fejecskéjét, nyakacskáját, és jobbra – balra hajtogatva azt, magához ölelte, ahogy csak tudta. Tán, meglehet, könnyeztek is kicsinység. Gugi, aminthogy így magához ölelé újdonsült barátját, s szivecskéik összeértek, megértették már egymást. Nagyon éhes vagyok, mondta volna a kis kecskeszív, ám azt azonnal elnyomta benne egy másik hang: nem szégyelled magad? a hasad az első, te bökönc! Ugyhogy nem ezt engedte ki a szívéből, hanem azt a szót, amit csak nagyon ritkán szabad csak kimondanunk. Ám a mi Gugi barátunk, bár látszólag igen egy kis együgyűforma lélek volt, s akihez az üzenet abban az egy szent minutában megérkezett, ahogy küldte a kis kecskeszív, érezte, vagy ahogy az emberek, a tudori feeelnőttek mondanák: tudta, szóval azonnal megérezte, hogy kis pajtáskája ígen – igen ééhes lehet. Miután így jól kiölelték magukat és Bikbök ezután bánatosan – panaszosan mekegésbe fogott (lám – lám, olykor szomorkásak vagyunk akkor is, ha épp nem volna ideje...), szóval Gugi gondolt egy nagyot s derekast, azzal határozott lépésekkel elindult a konyha felé. Kis barátja, mert mostantól fogva már nem akarta többé elhagyni, követte. Ha jön, s utólér Gazsi bá' a Gonosz, ha nem, itt maradok Gugival örökre. Én fogom őrizni álmát. A kis vitéz kecskefi most bikbökszarvacskáival bikk... meg bökk... máris fééélretolta – bökölte a Haaatalmas kondér feedelét. Jajj, de finomságok, haaaj de csudasáágok fortyogtak, forrtak benne! Csudafinci lehet ez a dagadó, böködjük csak fel, hogy hozzáférjünk! gondolta Bikbök, azzal felöklelte a kondért magamód. Zsuppszla, az egész mááris a kövezeten, kaja mind, csak föl kell enni. Bizony! Úgy ni. Ott csücsül a meleg, párolgó káposztanyuszik és húsosgombóckák közt a két kis rosszaság, és tapicskolnak – tapicskolnak jajj de nagyon tapicskolnak abban, amit szívesen eszik a kis babbab is és kecskefink is. Ám mit hallunk – látunk, ki nem toppan be, ha nem Máártinéni, s csapja össze kezét látván – látva egyszem kis falatkáját, amint fejbúbjáig olyaska, mint akit kelkáposztafőzelékkel öntöttek volna le, a kis ugrabugra nyurga kis kecskegyerek sem különb. S amíg jóanyánk sopánkodik, két kezével fejét fogja, s nem tudja, sírjon – e vagy kacagjon – e, és baabaa síír, és Bikbök vidáman tapicskol – tapicskol, jajj de nagyon csak tapicskol az úszó konyhában, nézzük meg, mi nem történt közben Fülivel, jó, gyerekek?

Hááát az úúúgy vóólt, hogy Fűli, Bubu és Bandikutya miután a kis fülemüle elszállt a hírrel őtőlük, hogy a piciny kecskeforma kisgyeerekek a káposztaföldek felé tart, mint valami kis harci – parci csapatocska, nagy peckesen, meg beckesen elindult a Fűlibaba földjeinek az irányába. Legelől Bandikutya idétlenkedett és ugrabugrálva előőre meg háátra, így ni, szóval riogatva élőt és holtat, inkább előrerohanva semminthogy nem, vezette a kis csapatot. Leghátul Fűli bandukolt, kissé elszontyolodva, mert az igaz, hogy kecskéről, valljuk meg őszintén, hogy még ő is elég kicsikemegpicikejajdenagyonkispicike volt, úgyhogy kecskéről csak hírből hallott, az sem volt túl szívderítő egy, a szarvas rémhez képest bizony eléggé elhanyagolható nyúlalántának. De most, ahogy ballagtak – bandukolva mende meg mondálgatva – csak eegyre közelebb kerültek földjéhez, csak elkezdett a torkában nőni a gooombóc. Kéérdezhetitek gyerekek, hogy milyen gombóc. Barackos gombóc? Neeem. Szííílvás gombóc? Asse! Túrógombóc nőtt a torkába oda? Az sem. Hát akkor olyan, ami Mackópapa torkát kaparja, ha a gyerekek a hooooooooosszú pipáját kicsit jobban megtöltötték a kaaapadohánnyal, az óra előtt? Na, afféle. Csakhogy ez nem kívülről jött, ebadták, hanem bévülről! Nyűlfink kis kobakjába és mindenekelőtt aapróska kis dobogó szívecskéjébe ugyanis betelepedett valami, valami, ami kis, lenge fehér angyalkaként sőőpri ki a csúnya irigységmanót. Máármost milyen is ez az irigységmanó, hogy is ismerheti meg a baaaba? Háát, tudjátok gyerekek, ez egy gubbasztó, odabenn gubbasztó csúf, fekete ráncos kis porcika, apró, gyűrótt csúcsos, lekonyuló – lekonyuló barna sapkával, és uccu – uccu bőkődő piszkos kezekkel, és azt mondja, ha neked van valamid, s a máásik kis baba pötty kis szívecskéje szóltan csak elszorul, s az a baaba csak lehajtja fejikéjét, és te őneki adhatnád azt a kis cukrot, amire az ő szíve fáj, akkor a gonosz manócska azt mondja: „Hógyisne! Hógyisne! Jó lesz az is nekem is. Ne add neki!” Avagy, ha nincs valamink, de látjuk, lehetne, s ott a másiknál, akkor meg azt mondatja velünk a gonoszka kis manóka: „Hű, de kár, hogy az a kisautó az övé, s nem az enyém, bárcsak fordítva lenne!” És csupa ilyeneket mondana. Az ilyennek azt kell mondanunk, hogy csufi, csufi, csúnya, hess, mert ha nem tesszük, mi járhatunk csúful. Mert rossz – e az, ha a másik cukrocskától mosolyog? Kaphatunk mi eleget. Vagy rossz az, ha van egy kisautója, amibe bízhatunk bármikor, hogy majdnem belevesz minket? Ki mondaná? Egy szó mint száz, Fűli Baba lelkecskéjébe beszállt a csúf – csúf irigységmanót elhessegető kis angyalkanéni, és Fűlink elkezdett gondolkodni szépecskén, jó – e féltetni kis étkeit a másiktól, vagyis Bikbők elől? Csak meentek, mentek, mendegéltek, és ahogy így bittyegtek – battyogtak a kis kótyomszöttyek, Búúbúú, a kis szellemkislány (aki titkon, mert titkai is voltak, tudjuk, művésznő szeretett volna lenni, és mikor kééérdezték, s ekképp felele, szégyenkezésébe hosszú barna puha meleg kis szőrmibörmije ellenére, valljuk meg férfiasan, úgy belepirult, hogy el kellett valaki válla mögé, vagy az ajtófélfá mögé, avagy a tükör vagy a kád mögé bújni), szóval kis barátnőnk szépen megérezte, hogy valami nincs rendjén ezzel a Fűligyerekekkel. Hát széépen, mint Ceci, a nyalka macska, akiről még szó lesz annak, aki szépen lefexik eeste, amikor paapaa, meg maamaa is letentikél már, és Fáncsika is hortyog csak, szóval szépen lemarad Bubu, s mire Fűlihez ért, már szó nélkül is megértette, a másikat mi rágja. Nyilván a Fűli is tudta, érezte, ha máshonnan nem, hát találkozásából a kis szellemgyermekkel, hogy az kis lelkecskéjével meglátta, mi harc dűl – fűl az ő lelkében, tette ezt könnyen márcsak azért is, mert a Fülemülecskével is milyen jól meg tudta magát értetni a végén. A dolgok csak az elején nehezek, aztán, ha igazán akarjuk, meg tudjuk magunkat értetni azzal, akivel a mi csöppnyi lelkünk szeretné, és ilyenek. Itt Fűli sóhajtott, ezek az „és ilyenek” a legnehezebbek.

Köözben meg a Timi néni háthogy nem összezsáptat ráncos kis anyóakezét: Hát hol van az én kis ebadtám, a kis boldogságom nekem, ez a Bandikutya? Háát, ahogy ő így nem keserge, rájött, hogy is neki most kije, hogy érteszálaszthatná, hát gondolt egy naaaagyot és merészet, azzal befogatott a kis kétkerekűbe (előtte még bekötötte a fejét a csudakendőbe, hogy az út pora bele ne kapdosson tisztességesen meegőszült hófehér anyóakezébe). Juhéé, s ripsz – ropsz, a rozoga kis járgány máris ott nyekergett – reecsegett kis csacsink mögött. Dehát bolondka egy fogat volt ez! Mert Timi néni ahelyett, hogy hámba fogta lenne (lenne? szabad illet mondanunk, hogy lenne? fogta lenne? Neeem. Úgy van gyerekek: fogta vóólna!). Szóval, hát ez a mi Timi nénink a kis csacsi hosszú – hosszú farkához kötötte a kis kordét, így húzatta magamagát. Hóóóvá ment? Hát Mártinénihez, mivel azt hitte vélt gondolta, hogy az adtavetteteremtettéje ott tüsténkedik, idétlenkedik valahol Gugicska, a pufók kis gyermek körül. Ahogy így mentek – mendégéltek, s haladtak át a termőn, olykor meg – megállította kis vonótársát (akin különben vékonka barna szőr volt inkább, s csak a homloka volt fehér), hogy kitépjen neki egy – egy jobb répat, olykor kaprocskát íznek. Hát így mentek, danoltak. Hát, ahogy így haladgattak, s inkább előre, mint nem, lassan feltűnt Mááártnéni garja, mögötte pedig a vidám kis porta, ahonnan, láss csúúúdat, pompás kürtőskalácska illata terjengőzött ki s szerte – széjjel. Timi néninek még csak szólnia se kellett, hogy a számárka, ki különben akkorka volt csak, mint egy pónilógyerek, állana meg, az már tudta kívülről, hogy itt a végcél. Mert érezte. Timi néni el is kötözte a kis ebadtát, aki hamarosan víg ugrabugrászásba is fogott (ilyenkor a patás pajtáskáink egyszerre ugranak s rúgnak négy lábukkal a levegőbe, s ez nekik olyan, mint amikor a kiskakaska fiúk kiskorukban kukorékolnak, vagy valami efféle meglelégedettségről lehet is szó). Ezután bement a másik néni konyhájába, s ott látá épp a kövezeten a kidőtt káposztafőőőzelékben tapicskoló, jajj de naaagyon tapicskoló Gugibabát, amint sír, keservesen sír, Bikbököt, amint tapicskol, s Mártinénit, aki két tenyerébe fogja fejecskéjét, s épp nem tudja, sírjon – é vagy nevensen. Hááát, mikor meeglátja barátnőjét, végül is elnevetik magukat, s a kacagásra most Gugi, aki bár továbbra sem érti a helyzetet, hüppögve abbahagyja a pityipityi pityergést, és lassan nem mosolyogni kezd?

Gugi meséi tovább folytatódik. Tehát kiderült, hogy Fűli feleslegesen tartott Bikböktől, akit a gonosz Garzsi báék meg akartak enni, s a kecske menekültében találkozott Gugival (az én életem értelmével) a sparheltos konyhában, ahol fiúmód azonnal csináltak is egy kis kalamajkát, s mire Timi néni is betoppant, és a helyzeten jót nevetett Mártnénivel, s Bikbök nem értette a helyzetet, el kellett? szaladnia. Közben Fűliék meg mennek a káposztácskaföld felé.

Papa írja Babának. Most azonban Bikbökre, szegény lelkére jár a rúd. Ott van véle szemben 3 ember, s 1 sem kecske. Az emberek véle eddig mind rosszak voltak. Volt, aki meg akarta sütni, ezek ketten meg harsány hahotával fogadják, szegény Gugi pedig (akivel szintén az első pillanatok kissé, valljuk meg őőőszintén, bizony, bizony kellemetlenkék voltak), szóval ő meg rí. Szegény kis kecskefi, a helyzetet nem értve, biztos ami biztos, felpattant, azzal iszkiri, s máris elviharzott, hogy még a Paaaapa sem tudta vón utolérni. Illa kerek, nádak, erek, szaaaladt a kis zavart s félő Bikbök, amerre a szeme látott, s amerre riadtan kalapáló szíve csak vitte, s ahogy így lábába kapta a világot, hetedhét mezőkön, tisztáásokon, pagonyos kiserdőőkön, tarlókon, s száántásokon, cukorka kis kerteken vitt lóti – futi loholtában útja. A mi kis oviskorú kecskefink pedig addig futott, amíg a kimerültségtől le nem

kellett hupp! hupp! huppannia a kis popsincájára, s mit láát? Egy haaatalmas kááposztát, mit egyet, sooookat...

Hááát, valljuk meg őszintén, Bikbök, most hogy végre egyedül volt, s ehetett szegény lelke, mi belefért, s most hogy senki nem volt ott, hogy bántsa, oly jól érezte magát, hogy ennél már csak akkor érezte jobban magát, amikor volt még mamája, akarom mondani, amikor még együtt volt édesanyjával. Mennyire nem kedvelték, emlékezett, a góónosz Gaaazsi bá't s a boszorkááát, s akkor valószínűleg épp azon kezdett volna tépődni s rágódni, hogy miért is van az, hogy miközben az egyiket szeretjük, másokat meg nem, amikor a távolból kis pötty barátunk neszét vette, hogy vaaalaki, sötét pára, feeléje nem osakodik, lóópakodik és nyomakodik. Na, kitaláljátok – é gyermekek ki lehetett az? Nos, ki? Tegyétek csak föl a kis dundi praclitokat, hogy ki lehetett az! Igen, igen, az Ordas Faaarkas! Juji, de nagyon orrrdas egy farkas volt ám ez! Vicsorgó képű, csorgó nyálú, igen – igen gonoszra sikeredett egy portééka volt ám ő! S ami a legkeservesebb: arra veselkedett, hogy kecskepecsenyét lakmározzék beste lelke!

Köözben Fülíbabáék is egyre közelebb értek a káposztához, pont ahhoz, amely a kis szóörgos nyuszkómuszkóé volt, s amiben, tiszta véletlenségből kifolyólag Bikbök is pihegett. Nahát, ez a Bubu sem volt egy komoly szellemkislány. Mertha a Bubu komoly szellemkislány lett volna, akkor rég tudja, az Ordas Farkas ott ólálkodik a közelben. Meg nem készített a kis csimbókos frufrujába kislányos masnit. Nagyon komolytalan kis falatka volt ám ez a gombócka! Most is idétlenmód a lepkéket riogatja csak, hogy huhúú, meghogy: huhúú, huhúúú, de semmi rettenetesség vagy komoly viselkedést nem tanít. Szegény, szegény pillangókat jól meg is ijeszti, s lepkék szállanak föl, pillangók illannak el, amerre repül (sajnos csak 1 láb, egy ígen – igen kicsi lábacska magasságban a gyermekláncfűtől s a macskafarkú veronikáktól, illatos kakkukfüvektől, mert oly pufók a sok csoookitól!). Ha meg elkergette őket, diadalmas örömmámorban trombitál bele a kutyatej virágzatába, s a mindenfelé szálló szürke kis ejtőernyőcskék mögött jókat kuncog... Így aztán Baaaaandikutya vette hírül, hogy a már látszó káposztás túlsó felében mások is vannak. Leült bojtos kis popsijára, s hegyezni kezdte fülét. Ez a kutyusoknál azt jelzi, észrevett valamit. Ám amikor hallani lehetett, hogy a távolban egy kiskecske bánatosan s elapátlanodott – elanyátlanodott hangon fölmekeg, mindahányan voltak, elkezdtek figyelni. Ahogy így hüppögtek, s homlokukat ráncolták, nem tudták, mitévők legyenek, s ez aaddig volt, amíg fel nem harsant a gonosz bestia sötét üvöltése, s csörtető loholást, majd egyre gyorsabb és gyorsabb morajló szaladást, meg futást, végül pedig loholó vágtát nem hallottak pamatfülecskéik. Mit kell ilyenkor tenni? Na, te, kis babszigyerek, te kis porcika? Mit kellene ilyenkor csinálni? Nem fogjátok kitalálni. Fülí egy hirtelen mozdulattal előkapta a seregélyriogató kis trombitácskáját, s azzal jót belefűjt, ahogy csak bírta. S mint ilyenkor mindig, csoda történt.

Papa írja Babának. Mááartinéni pelenkázza Gugit. Jajj, mi van a pelpelben, ott a baj, ott a baj! Gugikám ne mozogj már, kis haramiám, jajj de egy póckó ez a gyerek! Jó lesz vigyááznod te gyerek, mert jön a Papppa, s akkor jókorát belédharap! A gyöngé kis combodba. Meg a gyöngé kis kacsódba, mely pufók, s négy kis kövérséglyikacska van rajta. Vagy a popsincádba. Vagy a lábacskádba. Vagy az arcocskádba, mely olyka, mint a bársony. Vagy, és tudod, rossz baaaba, a gyöngé húsú kis hátacskádba, s akkor jajj, jajj, jajjdejajj, oda a kis fehérhúsú – rózsaszín malacka husádnak!!! Úgy ni. Na ugye. Nem is volt olyan nagy dolog. Memme szépen tisztába teszi mosolyogva a kis babszit. Köözben Timi néni meg a

kidőlt kááposztát partvisolja föl. Előtte persze kérdezte Máááartinéénit, hogy „Te Márta, hol is tartjátok a venyigesöprűt?”, de Mártimemmemnél sosem lehet tudni, hol vannak a dolgok. De úgy ni, a baba tiszta, szaaalad is ki virgonc nyaargalászva a homokozóba, Timi néniék meg sóhajtva összenevetnek.

Papa írja Babának. Ám megnyugvás most se! A kis számárka iáázik, amint dülva meg fúúlva be nem állít a Mártinéniek házhelyére Gazsi bá'. Bizony! Biztos ő viszi el a rosszgyerekeket, akik irigyek és nem eszik meg a gyümölcsjoghurtot. Gugink, mi tagadás, el is bújt a kis traktora mögé, persze azt nem tudta, hogy a nagy popsija azért kilátszik, dehát csak erős két néni lehet ez az én anyukám meg a Timi néni, ha ez a csúnya bácsi csak eliszkol avval a hurokkal a kezében! Na mindegy, ettől fogva azért csak megeszem azt az áfonyás joghurtot. Bezzeg az Alexka, őt nem nyaggatják annyira, mint engem! S milyen sportoska! Én meg afféle gombócka vagyok! Mondja is a Pappa, hogy megesz egyszer, s akkor nekem ezer jajj! Mert a Pappának meeenyi foga van! S mekkorák! Meg is fogom a Pappa nyelvit, gyere csak ki, huncut. Nekem meg milyen kevés kis fogam van, áááá, meg milyen kicsikék, az Alexkának meg már mennyi van, bár az övéi is kicsinykék, de csak több. Ez biztos azért van, mert őbelé nem tukmálják folyton az áfonyát. Hmmmm...

Papa írja Babának. Hát a mogorva Gazsi bá', hogy a két néni csak így foghegyről tárgyalt véle, el. Abban, ahogy a kecskéje után eredt, a gyalázatosnak szerencséje vót, igen – igen nagy szerencséje volt, meg kell, hogy hagyjuk. Mert a szegény kis Bikbök szaladtában, keserves, riadt menekülésében bizony inkább csak össze – vissza futott, rohangált kergemód, semmint hogy toronyeránt vette vón útját, ezért Bikbökhöz jóvalta közelebb volt, mint gondolnánk, gondolnátok, avagy egyáltalán meeegérdemelte volna. Így aztán nem volt messze őtőle, hogy meglássa eszeveszettmód menekülő kiskecskéjét. Haaatalmas, héétmérföldes ugrásokkal szaladt a gonosz Gaaazsi bá', hogy elkapja a mi kis, pici, kicsi s parányi barátunkat. Csaakhogy azt nem tudta a gaz fajzat, hogy ott lohol azonban feléje a farkaskoma is. Aaaki igen – igen éhes. Még az áfonyás joghurtot is felenné.

Paaapa írjaa Baabának.

Aaaz úúgy volt, hogy szaaaladtak a kis lurkók – gyerekek is, az oordas farkas is és a gonosz Gaazsi bá' is a picinyke kecskefi felé, aki, miután már hosszúhosszúhosszú ideje egyedül maradt, édesanyja is ki tudja hol s merre, és hosszú ideje először lakhatott jól, piheg a káposzták közt. A gyerekek közül a legmegzavarodottabb, vaaalljuk meg őszintén, a tudóska – jeleske Füligyerek volt. Neem is tudta, mit gondoljon. Sem a dolgokról, sem magáról. Mert, ugye, hát valljuk meg, a fülemüle az ő szépen – gonddal megművelt kertecskéjének veszélybekerüléséről regélt, most pedig Bubutól mintha azt tudnók... tudnók?... nem... nem is, mintha csak valamikép sejthetnének, hogy a kecske nem is rettenetes, nem is rossz, sőt egy jó kis pajtáska, aki semmiről sem tud, semmit édesanyjáról, a gonosz Gazsi bá'ról, semmit a világról, semmit a reá leselkedő veszedelemről. Ki ellen is voltam én?

Paapa írja a kis huncut Babszibabának, aki a kakaóvonatok megdézsmálója, és egy kis bunyós ravaszdi kópé, és reggel a mammammam fején ülve kis gömb nóziját odaérinti a pappappéhoz, és azt mondja ennek: paaaapaaaaa... Szóval szegény Fűli futott, ahogy ina bírta, elől Bandikutya, aki igen dühös vakkantgatásokkal morgásokkal, hátrafelé vízszintesen álló fülekkel száguldott az élen, egyenesen a nála jóóóóvalta nagyobb faaaaaaarkas hatalmas vicsorgó, nyelvével száját nyalakodó pofája felé. Mögötte loholt a többi, Máááartinéni úgy mondaná: kicsi. Bubu igen rettenetes

huhékoló hanggal – garral tartott a célirányba, mindenki észtvesszejtő sebességgel robogott, vágatott a bajba sodródott kis Bikbök felé. Nagy zaaaj támadt, kerekedett. S hogy, hogy nem, úgy adódott, hogy a riadt kis kecskefihez egyszerre ért oda a faarkas, a furkós botos Gazsi bá' is és a kis gyereksiserehad...

Papa írja babának, aki már igen nagy kisfiú. Úgy, ni, szépen már vissza is tudja rakni a babszibaba a játékait este, ugye mammamamm?

Hát szegény Bikbökre jól rájárt a rúd! Szegény menekült vón erre, futott volna arra, de csak ellenséges karokba futott volna. Az egyik oldalon a furkós botos, a másíkról a szörnyeteg vicsorog, s bár a harmadik oldal nem mutat épp szándékot arra, hogy öbelőle jól belakmározzék, azért csak nem normál, hogy egy barna pamacs repül a levegőben, egy hosszúfülű gyerek meg kertészkének öltözve ugrabugrál csak, s egy kutya csahol, ugat, s ugrál. Jajj, milyen egy nap ez! Szegény Bikbök kezdetben össze – vissza futkorászott, inkább csak egyhelyben mint hatással, végül is lehuppant összecsuoklottan, jöjjön, aminek jönnie kell, találkozni fog rég nem látott édesanyjával netán. Akkor azonban egy olyan dolog történt, amit egyikőjük sem gondolt volna előre...

Paapa írja Baabszinknak.

Az első, és megmeghökkebökentőbb az volt, hogy nem ette meg, ütötte agyon senki őt. Sőöt, mindenkinek a földbe gyökerezett a lába a látványtól. Meeert egyik sem várt a többire, és a kis keskeny káposztasávba szinte egyszerre érkezett mindenki a bozótosból és a Mááártinéni kuukoricásából. Hirtelen, nagyhirtelen senki sem tudta, mit kell vagy lehet vagy ééérdemes tenni. A farkas azt gondolja: elfussak a furkós botos elől? Avagy fogaim közt valamelyik finomabb pecsenyével? Mit is tegyen, hogy is tegye? A gonosz öreg is tanácsalanná lett: elég lészen neki a bunkója? Hordja el az ordas elől az irháját, ha tudja, a kecskéje nélkül is, ha kell, vagy harcoljon meg véle, és akkor könnyen elbánik majd a kis apróságokkal, és zsuuppsz! már pottyanthatja is mind be a fortyogó kondérjába otthon, aztán hammhamm. Nem úgy látta ezt azonban Bandikutya.

Paapa írja Baabának.

Bandikutya nem gondolkodott. Ő legelőször is nekírontott a toronynaagy faarkasnak, s jól beleharapott a fülébe. Az ordast igencsak meglepte a pöttyöpötty kis kutya vakmerősége, és felvonított fájaldában. Az öreg Gazsi bá'ban ez mintha egy gombot nyomott volna meg, látta, hogy a szörnyű állat bajban van, s jól feléje sózott a bottal. Csakhogy az épp megrázta a fejét, s avval magával rántotta a belécsimpaszkodó picinyke fehér ebet, és a sújtás bizony Bandinkat kapta el, szerencsére csak a véknyát érte a csapás, azonban már eeez is elég volt szegény lelkének, hogy elaléltan hulljon le a csataatérre. Több se kellett Bubunak, a kis szellemkislánynak, s eeegyenesen bele a gonosz Gazsi bá' szemei közé. Az hátratántorodott, visszahőkölt, és a szemei csillagokat láttak. Ekkor rontott neki a bosszús faaarkaskoma!

Paapa írja Babának.

Most a farkason volt a sor, hogy visszafizesse kamatos kamatostúúl, amit az öreg adott neki. Vicsorogva, vonítva sebéto, amit a kiskutya ejtett raajta, haaatalmasat ugrott, Bandikutya fölött és Bikbökon át egyenest az öreg Gazsi bal vállába! Az öreg hátratántorodott, s a jobbik kezében lévő furkósbotlal elkezdte csépelni a goromba s vaaad állatot. Ahogy így tusakodtak, adtak és kaptak, el kellett szenvedjék a szikrázó szemű, hol itt, hol ott felbukkanó Bubukát, aki mindig ott tűnt föl a levegőben a

két harcoló gonosz pára közt mindkettejük idegeesíttetésére, ahol nem kellett volna, ahol nem várták. Amiközben pedig így vívnának egymással, Fűli szééép csendben kimentette a csaaatáren aléltan, áájultan fekvő kutyuskát, és közben azonban óvatos pillantásokat vetett Bikbőkre. Ma látott először farkast, gonosz embert, kedves kis szellemgyereket meg kecskét. Fárasztó egy nap.

Paaapa írja Baaabának.

Háát most a két rossz és góóónosz pára egymásnak veselkedett. A faaarkaskoma jóól belehaarapott a gonosz Gazsi bá' karjába, aki felüvöltött fájdalomában, de nem volt rest őő sem sokáig, mert ahogy vót, jóól odavágta a faarkast a puha, felkapált termőföldhöz, hogy csak nyekkkkent, s egy sütőőők látta kárát a hivatlan vendégnek. Ahogy így meg úúúgy heveskedtek meg egymásnak neekiveselkedtek, viláágossá vált számukra, hogy se pénz, se posztó. Naa, gyerekek, praclit föl, ki tudja mit jeelent ez a szóóólás – mondás. Na, ki? Jól van babszibaba, úgy van. Ez azt jelenti, hogy sem egyik, sem másik lehetőség nem maradt. Nem bíz' a! Mert Bubuka, a góóómbóceví szellemkislánya is amint látta, hogy Fűli sikerrel kimenekítette a sebesült Baaandikutyát, ő is kereket oldott (jajj, de buta szóóólásmondás, „kereket oldott”...). Bubunak, Pappappa, nem is volt keeereke!! Akkor eliszkolt! Eeeliszkolt??

Paaaapa írja Babának.

Szóval, Bubukánk látta, hogy a két másik kis csöppség sikerrel eltűnt, sőt illa – berek, náááadak s erek, Bikbők is nekiiramodott a hatalmas viláágnak, mondhatnánk, a nagy, a naagyon nagyon naagy Semminek. Hogy mi az a semmi? Háát az, ahol nincs anyuka, aki betakarja a kis babszibabát, nincs a mórgóó paapa, akivel lehet bíírkózni, hogy ki az erősebb. Mert az az erősebb, aki fenn van. És az a gyengébb, aki lenn van. Amikor a paapa van fönn, ő az erősebb. Hát szóval a semmiben semmi ilyen nincs. Puding sincs. Ebéd utáni alvás sincs. Havacska se, séta sincs, és este... este bizony niincs lucsipancsilucsipancsi, sőt... este sincs, bizony. A semmiben nincs semmi. Visszatérve a történetkénkhez, Bubu legszívesebben Fűlivel tartott volna, hogy a kis hős kutyuskát áápolják, de tudta, hogy Fűlinél Bandikutya most jó kezekben lesz, neki most Bikbőköt, a kiskecskefit kell tudnia a Semmi, a bórzasztó semmi birodalmában fellelnie. Azzal uccu neki, nyomába eredt!

A baba szereti a homorú helyeket, s a paaapa ölében ül, a kis gimb – gömb gyerek, s haaallgatja a meesét...

Szegény Fűlibabának a kutyus bizony jókora súly lett volna cipelni, ha a bohókás kis szőrpamacs kis eb föl nem alél. De még lehetett hallani a közelben a faarkaskoma tusakodását Bubuval meg a goonosz botos öreggel, amikor is Bandikutya arra eszmélt, hogy a fejecskéjén szépen növí – növíető púpnál is jobban fáj a tarka füle. Arról volt szó ugyanis, hogy nyúlfi barátunk, jobb híján ennél fogva húzta is meg rááncigálta is ökgigymét kis nyúl tüdejét kockára téééve (de paapa mi az, hogy „kockára téve”? Miért kockára? És miért rátéve, miért kell rátenni? És mit kell rátenni? A mire? Jaj, fiam, ez megintcsak egy oolyan „szóólás – mondás”!).

Egy szó mint száz, az ebecske füle cibálására egyszercsak fölkapta kis fejét, s hamar fölfogta, hogy már nem a csatatéren vannak. Meg is kérdezte Fűlit: Te Fűles, hol van a Bubukislány, meg az a kótyomfitty kecske? Azt kérdezte tőle.

A kis gimb – gömb babszinak írja a papababa.

Bubukánk tehát, ki nagy mestere volt hát a goondolatolvasásnak, nyomába eredt Bikböknek. Tulajdonképpen nem is a gondolatfoszlányok nyomain – nyomjelein kellett menjen, hanemcsak az érzelemcsíkon, amit a kis riadt kecske hagyott maga után. Kecsepajtásunk a kukoricásban szaaaladt, szaladt ahogy a kis lábacskaí – bááabacskaí bírták, Bubu meg a kukorica címerek fölött kellett szálljon. Ez jócskán meghaladta fogytán lévő energiáááit, dehát a szív márcsak ilyen, az hajtotta tovább. Nagysokára már haallótávolságon belül került, megmukkanni sem mert, mert tudta, attól mééég jobban berezel a kiskecsi. Végül is már fölötte szállt, dehát, meg kell mondjuk őszintén, amiképp a Bikbök – féle futás sem volt igazán futás, hanemcsak a végső erő összeszedéséből való elkámpicsorodott el – elbotló botorkálás, a szellemkis lány röpte sem volt valami példa. Végül is Bubu összeszedte utolsó erejét, és Bikbök elé huppant, megfordult, s szemben véle azt sugallta néki: csak nyugodj meg, itt vagyok, s mától fogva bajban s jóban, de ketten! Ezt sugallta neki két kis goombszeméből. Most ott voltak egymás mellett, Bikbök és Bubu, és végletekig kimerültségük dacára azért csak véégigmustrálták a másikat, mivelhogy igazándiból még csak most tudta eegyik is meg mááásik is szemügyrevenni a véle szemben pihegőt. Kecsebarátunk először is megnyugvááással konstata, hogy a másiknak nemhogy az övéinél nagyobb szarva nincs, sőt semmilyenje (hallott már meséket – törtéééneteket a szarvasról régnemlátott édesanyjától), ám igencsak kedves – aranyos is ez a szörmók. Ami Bubut illeti, ő régtől fogva ismerte Bikbök lelkét, sokkalta de régebbről, semminthogy gondolnók, ami érdeklődését egyedül lekötötte, az Bikbök külseje volt. Magában jókat kuncogott. Milyen kis nyeszlett! És ezt akarták megfőzni és megenni?! Vagy kesze – kusza kis patácskaí? Nohát, kergült egy világ ez!

A kiadós kis hempergés és bírkózás után a paapával a baaba mesét hallgat. Kis csöpp orrát oda is gyugja paaapához; papa azt mondja: orra, baba azt mondja: ooaa. Mindezekközben Fűli rá tudta venni Bandikutyát, hogy jöjjön véle, vagy hogy pontosabbak legyünk, hogy véle jöjjön, s ne vissza a csihi – puhiba. Ez nem ment egykönnyen, ám a végén a kutuska botorkáló – imbolygó léptekkel követte Fűlit. Fűleskénk legszívesebben haza vitte vón pajtáskáját, dehát tudta, hogy amaz Timi nééni udvarán érzi a legjobban maagát, meg aztán az is van a legközelebb, így az úúútba eső Mártinéééni – féle ház felé irányította – szaporázta kis lépteit. A kelekótya kis kutya meg utána. Így battyogtak – ballagtak a patakparton és a kis erdőn át, amikor feeltűnt a kis major, a Márti nééni birtoka, a karámban meg ott iááázik az a szöörnyű csaaaaacsí.

Húha, de tele van a pelci, jön a fogacska – fogacska, ilyenkor teli ám jobban a pel – pel. Szóóóóval Bubu és Bikbök megbűvölhették egymást, mivel végül is csak – csak lenyugodtak, és kis idő múlva szóóóba is elegyedtek. Szerbusz te kis bikiböki gyerek. Így Bubu, aki nem akarta elárulni, hogy olvasni is tud ááám a gondolatok közt, még megijesztette vón a másikat. Bizony a kis kecskefire rá is fért a jószívűség meg a szeretet, űzött – üldözött egy piciny jószágocska volt ő, jól most érezte magát másodszor, amióta a gonosz öregektől megszökött. A Gugival a Máááartinéni konyhakövén a káposztában tapicskolás óta bizony – bizony ráfért pár lelkes – baráááti szóó, hát így felelt: Szerbusz te kis furcsa szörmókocska. Ezt mondta neeeki. Bubu kicsit megbillegttette magát jobbra – balra, ami nála az öröm jele, majd küldött a másik felé egy gondolatot, hogy rászoktassa a mááásik kis párát a gondolatok, érzelmek, s pillantások értéésére: Gyere csak vélem Barátom... S láss csudááát, fáradtság ide vagy oda, Bikbök máris fölpattant, s követte az ide – oda bikdácsoló – bukdácsoló szellemkis lányt...

Füli és a kiskutyus, amint beértek Mááartinéni kicsinyke majorjába, a nénik épp csudajó forró csokoládét ittak, s már épp álltak vón is föl, hogy bemenjenek a kisfiú szobájába megnézni az alvó kis babszibabát, amidőn nyílik az ajtó, haaatalmas ajtó, kétszer is van hogy maagasabb mint a paapa, s akik benyomják, taszigálják nedves kis orrocskájukkal ezt, kik nem, hát ha nem a két kis gézengúz kalandbajnok Bandikutya és a jótanuló nyuszkóbuszko. Timi neni, midőn meglátja a búúúbos fejű ebet, vérző fejecskéjű kutyuskáját, most ismét öösszezsapja kezét, ám nem úgy, mint amikor Gigit Bikbökkel látta meg egyszerre – egyszeriben a Mááartinéni, és ahogy ő is szokta soxor, nem, nem úgy, hanem úgy, amikor például hatalmas a Kaki, vagy ha cefetül sok mindent lerántottunk a terítővel, vagy ha a karórát beletettük a fürdővízbe, vagy ha a pááárologatót beletöltöttük a kályháába. Meg ilyenek. Gyorsan magához ölelte Bandikutyát, és kicsit – kicsit könnyezett is tán.

PAPA ÍRJA BAABÁNAK.

Bubu és Bikbök szépen haladtak tehát a Mááartinéni háza felé, ésmégpedig most először, nyugodtan. Ennek oka az volt, hogy Bubu érezte, az ádá az harcra a messzeségben a farkas és a farkaslelkű ember között régen már vége, emiképp békésen battyogtak a kis maaajor felé. Ahogy így mentek – mendegéltek, Bubucska éérezte, hogy Bikbök milyen szomorú, olyan szomorú, amit mi el sem tudunk kééépzni. Nagyon szerette volna, ha vannak kis barátai, kis barátai, akik megsimogatják őt, mint Gugi Naaagymamát, aki egyszer aalvást színlelt, vagy egy kis játékot adnak neki, azt, ha befogadják őt is a körbe, és ő ezért mindenét odaadta volna, még az utolsó fücsomót is. Bubu nagyon elszomorodott, amint tudomásul vette a sötét, borongós érzelmeket, s próbált lelket önteni belé, ami, tudjátok kis babszibabák, azt jelenti, hogy megvigasztalunk valakit, aki igen – igen elkeseredett.

A kiskutyus újra jól érezte magát. A jó szó, az ölelés hogy mennyire gyógyír a sebre – bajra! Mááris jóóbban érezte magát a mi kutyuskááánk! Bizony. Míg benn a kisszobááában Gugi ébredezett, s a mamma tisztááába teeette, jajj de tisztáába tette, s Bandikutya Timinééni ölében C – betű vonalban, és ez olyan mint kiff – kaff – li, amit ugye megeszik a kisbaaaba, szóval C – bötű alakban próbál meg elszenderülni az álom édes óóóperenciás óóóéánjának haabjaiban, noshát addig Füli föl – alá járt gondterhelmtóóóó, két kis pracliját háátul összekulcsolva, felsőtestével kicsínység előredölve; s attól volt olyan gondban, hogy nem tudta, hol a két máásik lurkó. Meghogyha Bikbökkel végre jól megértenéék egymást, hát mivel is kínálja meg őt. Mert ez a gondolat lett úrrá rajta, csak azt nem tudta, mennyire belülről, önmagából, avagy íppeg ellenkeztijbe. Háát feléébredt a Babaaa? Jajj de jót aluszikált a kis rosszcsont! És most újult erővel erre s arra, s föl erre, s le arról, ezt idetéve, s amazt onnan elvéve. Meg vissza és ki – s – be. Csudaserények vagyunk! Mamaa, tégy máár le! Úgy ni! Már játszok is! Már szaladok is! Ám ki ez a fura jószág itt? Láám, mint egy áálom. Mit álmodtam? Ááálmomban mit láttam? Pelyhes csibét, tyúkanyót, jó kotkodácsolót, bundás bú – bút, csaholóst. S lám: itt van! Ott piheg a Timinéni ölibe: Már megyek is oda! Azzal Gugi Bandi búú felé vette az irányt. Ám még félig sem jutott álmaitól álmához oda, aaamikóór észre nem vette Fülibabát. Jót kacagott, s elhatározta, elkapja. Azzal uccu neki, ved el magad, utána. Füli hagyta magát. Már jópár órája nem símogatta meg senki. Ezért hagyta magát meegfogni ő. Hogy megsímogassa őt a Baaba.

MINDANNYIAN VÉGRE EGYÜTT VAGYUNK

Gugi hát csak símogatja – símogatja ám szőrös kis nyuszifüles barátját, s tán még ma is azt tenné, ha nem csikordul a haaatalmas ajtó, s be nem állít korábban látott hegyesszarvú kis barátja. Nagyon elcsodálkozott! Kis máártinéniszemei köralakúra nyíltak, mint amikor a paaapa meggyújtotta a kaarácsonyfa csillagszóróit, és a kisnyulat föltette az asztalra, pont bele a cukortartóba. Odaszaladt a kiskecskéhez, és magához ölelte, s oly szorosan ölelték át eeegymást, hogy szinte belesajdultak. Nagyon hiányoztak már egymásnak. Amikor végre kibontakoztak az ölekezésből, szemébe ötlött Bubuka is, amaz bárhog is szeretett vón eliszkolni a tudván várt, ámde nem akart bordarepesztgető öleléstől, csak nem tudott elillanni. A pufókák nem szeretik igen ha őket agyusztáljáák, paszíírozzák, gyüsztolik, sőt nyomogatják. Mert ők ilyenek. A kis barna szőrmókók.

Míg Bikbök szépen sorra, illedelmesen bemutatkozott a néniknek, addig Gugi egy sikeres iramodással grabancon ragadta szegény Bubut sivalkodás ide vagy oda, s már viszem is, már jááátszunk is! És hamarosan már nevetgélve, kacarászva játszanak is. Peersze a nagy bemutatkozóóóódi kellős közepén Bandikutya is fölébredt, s önfeledt – booldog farkcsóválással kóónstatálta, hogy Bubunak sikerült a kis kecskét megmentenie, idehoznia. Ám ezután jött a legjava, az, hogy Bikbök és Fűli összeismerkedjenek tééényleg. És míg mindenki el volt foglalva valami széppel, ők is megpuszították végre egymást és lelkes táncba fogtak. S mivel a jókedv és öröm ragadós, láss csudát, s mit lááátnak, hogy már a többiek is ropják a táncot, és haaamarost körtáncba fog a vidám kis kompánia, s csak pördülnek s fordulnak és táncolnak és csak kacag mindenki boldogan, s még ma is táncolnak, s táááncolnak, ha el nem uunták... Itt a vége egy időre, szaladj véle jóelőre, pricc prácc prucc.